

sjællandske Præstekonvent" til "et sjællandsk Præstekonvent".

Formanden: Jeg skal bemærke, at det med Hensyn til saadanne Fakta, som ligge udenfor Forhandlingerne og ikke kunne dokumenteres, er ønskeligt, at der ikke indtræder flige Forveklinger som den, det ærede Medlem gjorde sig skyldig i.

J. A. Hansen: Det glæder mig meget, at Feiltagelsen blev rettet.

Kirke- og Underviisningsministeren: Det undrer mig meget, at den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts Ste Valgkreds (J. A. Hansen) kunde anføre, at jeg ikke havde udtalt mig imod hans Anskuelse om Ministeriets Bemhændigelse til at træffe de nærmere Bestemmelser vedkommende Accidentserne; thi derpaa gik jo alt det ud, hvad jeg bemærkede om, at Afbenyttelsen af Tilladelsen er frivillig, og at Underkastelsen under alle Anordningens Bestemmelser derfor ogsaa er det. Naar jeg er kommen tilbage til at omtale, at Sognebaandsløserne, hvis Lovudkastet ikke vedtages, ville komme til at betale to Gage, da er det ganske naturligt, thi kun derpaa gaar hele Lovforslaget ud; det er hele dets Indhold, og det er dog ikke saa underligt, at man ved et Lovforslags Behandling taler derom. De ærede Forslagsstillerne søge vel ved deres Endringsforslag at puste dette lille uskyldige Lovudkast op til at blive en stor Lov med mange Bestemmelser; men Lovforslaget indeholder kun den nævnte Bestemmelse, og stemmer man for Endringsforslaget, altsaa imod Regjeringens Forslag, forhindrer man derved, at der bliver givet en Lov om denne Sag, man bevirker derved, at de Vedkommende kommer til at betale to Gange. Bryder man sig ikke videre derom eller vil man i Befolkningens Navn sige, at det er i dens Interesse, saa kan det være Regjeringen ligegyldigt; men iøvrigt kunde man jo lade dette lille Lovforslag gaar sin Gang og lade et andet gaar ved Siden deraf, saaledes at hver Sag afgjordes for sig. Jeg haaber imidlertid, at man holder fast ved

den Beslutning, der efter min Mening blev tagen ved denne Sags første Behandling her i Salen.

Ischering: Jeg har ikke ret kunnet forstaae, at Endringsforslaget, naar det bliver vedtaget, vil kunne forhindre de forskjellige Præstekonventer fra at træffe netop en lignende Aftale som den, der nylig blev nævnt, thi jeg seer ikke, at det paalægger Nogensomhelst, at betjene Nogensomhelst udenfor Sognet, og naar altsaa Præsterne blive enige om kun, at ville gjøre det under visse Betingelser, seer jeg ikke, at Loven i den Stikelse, den faaar ved Endringsforslaget, kan tvinge dem dertil. Det maatte i saa Fald hedde, at en Mand, der har skilt sig fra sin Menighed og valgt en anden Præst, skal kunne tvinge denne til at betjene ham i hans egen Kirke, men saavidt jeg kan see, er dette ikke Forslagets Mening, og det vil altsaa ikke kunne hjælpe overfor den Modstand, som gjør sig gjældende ved private gjensidige Overenskomster. Det er et Spørgsmaal, om ikke netop denne Betragtning burde føre os til ikke i dette Dieblis at drive Sagen videre. Den kongelige Anordning, der skal skaffe denne Lettelse for dem, som ønske at benytte en anden Præsts Hjælp i deres egen Kirke, er ikke ældre end fra Oktober 1862, og jeg har den Overthyding, at naar vi for det Første ganske rolig lade Sagen gaar, som den gaar, ville vi snart see, at selv de Præster, som ere komne til den omtalte Overenskomst, vilde lige overfor deres Embedsbrødre vise megen lidet Modstand; det vil blive en Besvilligheds Sag, men de ville dog Alle gaar ind derpaa. Lad os derfor først erfare, om Præsterne ville forsøge paa ved saadanne private Overenskomster at forhindre, at det, som den kongelige Anordning har givet Anviisning til under lidet indskrænkende Betingelser, skal kunne stee, thi da stiller Sagen sig anderledes; det vil være langt gunstigere for os at have seet, at en saadan Overenskomst virkelig har havt nogen praktisk Betydning og har hindret Udførelsen af den Indrømmelse, der er givet fra Kongens Side, før vi vedtage en Lov, som de ved den samme passive Modstand kunne gjøre til Intet.